

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ-ΖΑΝ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Ε. το κεφάλι προς τα πίσω και τα χέρια μισανοιχτά, έτοιμα ν' αρπάξουν κάποιον, ο άστυνόμος Χαρέλ προχωρούσε ψηλαφητά μες στο δωμάτιο...

«Η κ. Χαρέλ κύτταζε μια στιγμή τόν άντρα της κι ύστερ' αναστέναζε. Το άριστο κρόταφο του το κρότινο σημάδι της σφαίρας που τόν είχε κάνει νά χάσει την όρασή του, κάποτε πού είχε πάει νά πιάσει ένα έπικίνδυνο άπάχη σ' ένα καταγώγιο της παληάς Μονμάρτης.

—Μην κάνεις έτσι, μη στενοχωριέσαι! τόν παρακάλεσε ή άμορφη γυναίκα του... 'Ο Καντιέρ όμως έξερι νά κρύβεται και μονάχα όταν βοηθήσει ή τύχη θά τήσι στ' χέρια σας...

—Μά δέν θά παρατήσουν τις έρευνες! φώναζε με πείσμα ο Χαρέλ.

—Δέν πρόκειται γι' αυτό! Έκανε ή γυναίκα του. 'Ο Καντιέρ όμως έξερι νά κρύβεται και μονάχα όταν βοηθήσει ή τύχη θά τήσι στ' χέρια σας...

—Πώς τόλμησε νά ξαναγυρίση στη Γαλλία, ύστερ' από τη δραπέτευσή του από τ' άγέλια του Σαιν-Λωράν; έπτε με άπορία ο τυφλός άστυνομικός

—Θά στενοχωριόταν φαίνεται στη Βενεζουέλα. Δέν τόν έξερις; 'Ο Καντιέρ εινε παραλυμένος, ένας Σιθριπής που άγάπησε πάνω άπ' όλα τις άπολαύσεις του. Θά νοσταλγούσε τού Παρίσι...

—Και τις τρελλές γυναίκοδες του!

—Άσφαλάς!.. Για σούλλογισον τις έπιτυχίες του, όταν έπαιζε τού θεάτρο!..

Μιά έκφραση σκληρού πόνου ζάρωσε τού πρόσωπο τού άστυνομου και με μια μηχανική κίνηση έφερε τού χέρι του στο σημάδι τού κροτάφου του.

—Θυμάσαι, Μαντλαίν; ρώτησε με μια παράξενη φωνή την άμορφη γυναίκα του. Τόν είχαμε εη στο «Θέατρο Άντουάν», την παραμονή της μέρας πού έχασα τού φως μου...

—Νομίζεις λοιπόν ότι μπόρεσα νά ξεχάσω εκείνη τη βραδιά; Είχατε τόσο εύτυχοίμενοι, Χαρέλ...

Μιά μικρή σιωπή έπακολούθησε κι ύστερ' ο μυστικός άστυνομος παρετήρησε:

—'Αν δέν ήταν ήθοποιός ο Καντιέρ, δέν θά τή γλύτανε! Θά τόν είχαμε πιάσει από την πρώτη μέρα πού πάτησε τού πόδι του στο Παρίσι...

—Άλήθεια; Έκανε περίεργη ή γυναίκα του.

—Μά βέβαια! 'Ο Καντιέρ ήταν περίφημος μεταμορφωτής! Μπορούσε από νέος εικοσιπέντε χρόνων νά γίνη ένας άγνώριτος εξητητής μ' άσπρα μαλλιά... Αυτό τού ταλέντο του λοιπόν τόν βοηθάει τώρα νά ξεγλυοστράη διαρκώς μες άπ' τ' χέρια της άστυνομίας.

Μιά μεγάλη ρυτίδα χαράκανε στη μέση τού μέτωπο τού άστυνομικού. 'Ο Χαρέλ συγκέντρωσε τις σκέψεις του μ' ένα πείσμα τού τρόμαξή τη γυναίκα του. Κι' έτσι, όπως στεκόταν άκίνητος με κλειστά μάτια, νόμιζε κανείς ότι ψήλωνε περισσότερο...

—Μαντλαίν; έπτε τέλος με μια άγωνιώδη φωνή.

—Τι θέλεις, αγάπη μου;

—Πρέπει νά με βοηθήσης...

—Σέ τί, Λουσιέν;

—Νά πιάσω τόν Καντιέρ!

—'Η κ. Χαρέλ άνατριχίασε.

—'Ω! Λουσιέν! Ούτε νά τού συλλογίζεσαι...

—'Εγώ; Μά δέν έχω τίποτ' άλλο στο νού μου!.. Φόρσε τού καπέλλο σου κι' έλα μαζί μου... δηλαδή, θέλω νά πω νά με πάς...

—Πού, Λουσιέν;

—Στό «Καφέ Φλωράνς»... 'Εκει πού ο Καντιέρ συναντούσε τούς φίλους του, κάθε βράδυ, ύστερ' από τού θεάτρο. Μιά άπ' αυτές τις μέρες θά περάση μοιραία από κει πέρα...

—'Η γυναίκα τού τυφλού άστυνομικού, στάθηκε μια στιγμή

οσαστιμένη κι' ύστερα, τού άπάντησε:

—Είμαι πρόθυμη νά σε πάω στο «Καφέ Φλωράνς», λουσιέν... Μά πρέπει νά καταλάβης, αγάπη μου, ότι κι' άλλοι πριν από σένα θά είχαν αυτή την ιδέα...

—Μπορεί! Έκανε με πείσμα ο Χαρέλ.

—...Κι' ότι δέν κατάφεραν νά τόν πιάσουν!

'Ο άστυνόμος τώρα χαμογέλασε:

—'Ξέρεις γιατί, Μαντλαίν; Γιατί δέν ήταν τυφλοί, όπως έγώ!...

'Ο Άνρι Καντιέρ, ο άλλοτε ήθοποιός και τώρα δραπέτης από τ' άκότερα του Σαιν-Λωράν, κύτταζε τού πρόσωπο του στον καθρέφτη και χαμογέλασε από την ευχάριστη.

—'Οποιος με γνώρισε, ψιθύρισε σαρκαστικά, πρέπει νά γίνη ταξιδάρχη της Λεγεώνας της Τιμής!

Μιά μικρή μαύρη, γεινάδα! Έκρυβε τ' άλλοτε φρεσκοξυρισμένα πάντ' μάγουλά του και τού μωτέρου πηγούλι του. Ένα λεπτό πάλι μυστάκι έκρυβε τού χοντρου πάνω χεϊλι του. Έπειτα μια σγουρή άφέλεια, φτιαγμένη ήτοιμοκτικά με τού σιδερω, έδινε άλλο σχήμα στό μέτωπό του, πέφτοντας ως τ' αφύδια του... 'Η γροθιά ενός πυγμάγου, ένα βράδυ στο Καρακάς, τού είχε λυώσει τού ένα αυτί. Άπ' την άλλη μεριά, είχε τού σημάδι μιας μαχαίρας πού τού είχε δώσει ένας κατάδικος: ένθθμο της Βενεζουέλας...

'Ο Καντιέρ λοιπόν ήταν έτσι άγνώριτος. Είχε τώρα μια κάπως χυδαία έκφραση στό πρόσωπο του... Δέν ήταν παιδί ο άμορφος Καντιέρ πού τόν έλάτρευαν άλλοτε όλες ης γυναίκες. Ήταν ένας μεσόκοπος άνδρας πού δέν είχε τίποτα τού έξαιρετικού στό παρουσιαστικό του...

Γιά τού δη ώστόσο άν τόν έκανε πραγματικά άγνώριστο ή μεταφίσεις του κι' ίσως και γιά νά δοκιμάση την ήδονή τού κινδύνου, ο Καντιέρ άρχισε νά συχνάζη στα κέντρα όπου ήξερε ότι θά συναντούσε τούς παληούς φίλους του.

Κάθε απόγευμα έκανε τόν περιπάτο τού στα Μεγάλα Βουλεβάρτα, καθόταν έξω από τ' καφεναία της λεωφόρου της 'Οπερας, πήγε σε μια φιλανθρωπική παράσταση τού θεάτρου του και τέλος πέρασε από τού ράφτη του γιά νά παραγγείλη τ'άχα ένα κοστούμι, δίχως εκείνος νά καταλάβη ότι είχε μπροστά του τόν καλύτερο άλλοτε πελάτη του.

Ένα βράδυ συνάντησε στο «Φουαγιέ» ενός μιούζικ-χάλ μια χαριτωμένη ήθοποιού πού έναν καιρό ήταν φίλη του, τρεις ολόκληρους μήνες, και πού τώρα προτιμούσε νά κάνει τη ζωή μιας κυρίας τού ήμικόμου... 'Ο Καντιέρ της έκανε γλυκά μάτια, της πρόσφερε κάτι στό μπόσι και της έδωσε ραντεβού γιά την άλλη μέρα, δίχως ν' άναγνωρίση κι' αυτή τη φορά άπ' την παληά φιλενάδα του.

Έφυγε λοιπόν εκείνο τού βράδυ από τού μιούζικ-χάλ, βέβαιος ότι μπορούσε νά παρουσιάσθι ακόμη και στην άστυνομία, δίχως νά τόν προσέξη κανείς...

Και τότε—μια τότε μόνο—τοδρησε ή ιδέα νά ξαναπάη στο «Καφέ Φλωράνς», στο αγαπημένο του κέντρο με τούς μεγάλους καθρέφτες και τ' άκόκκινα βελούδα, γιά νά θυμηθ' ένα περασμένο και ν' άναπνεύση πάλι εκείνη την τόσο ειρηνική άτμόσφαιρα του.

Μόλις όμως πέρασε τού κατάφλι τού παληού καφεναίου, ο δραπέτης τόν κατέγνων τού φάνηκε ότι βρισκότανε μέσα σε μια ποικτοπαγίδα. Μά ήταν θέβαιος ότι κι' αυτή τη φορά θ' ά κέρδιζε τού παιγνιδι...

Άνάμεσα στους πελάτες τού κέντρου ήταν και μερικοί «τζέντλεμαν», με γαλύδινα χέρια πού έπιπιναν όχι και με τόσο διάθεση, τ' αμερικάνικα κρόγκ τους.

'Ο Καντιέρ άρχισε νά τούς κωττάζη προσεχτικά και κάθε τόσο ψιθύριζε μέσα του κι' από ένα όνομα:

—'Ο επιθεωρητής της Μυστικής Άσφαλείας Μιλλερύ... 'Ο άστυνόμος Νταζό... 'Ο επιθεωρητής Άμπρεκιέ...

Κοντά στο ταμείο, καθόταν στον καναπέ ένας γιγαντώσωμος άνδρας πού μ' αίσθητο πρόσωπο και με μάτια τυφλού.

—'Ο άστυνόμος Χαρέλ! Έκανε πάλι ο κατάδικος.

Δίχως νά διαστάση τότε, πήγε και κάθισε κοντά στον τυφλό άστυνομικό, γιάτί δέν έπρεπε νά ριμικινδυνέψη άνάμεσα στους χειροδύναμους άστυνομικούς, όσο άν κι' ή μεταφίσεις του θά τούς ξεγελούσε από την πρώτη στιγμή.

Έκείνοι παραμόνευαν με πείσμα από τις θέσεις τους κι' έρ-

*Ολοι οι άστυνομικοί βρέθηκαν κοντά στον συνδελφό του...

ΛΟΓΙΑ... ΧΑΜΕΝΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

‘Η γυναίκα που ακολουθεί κατά πόδας τη μόδα, μοιάζει μ’ έναν παράφρονα, που φεύγει χωρίς να τον κυνηγάει κανείς.

Κυρία ντέ Λαμπέρτ

‘Η Μόδα, το είδωλον αυτό της νεανικής ηλικίας, είναι η επιβλαβέστερη απ’ όλες τις ματαιότητες.

“Οξενστερν

Θάταν άπελπιστικό, με την άληθεια, αν η φύσις δημιουργούσε τη γυναίκα τέτοια που την καταναίει η μόδα!..

Δίς ντέ Λεσπινάς

‘Η φτωχές γυναίκες, που παρασέρνονται απ’ τις πλούσιες κι ακολουθούν τη Μόδα, δεν γίνονται μονάχα πιο φτωχές, αλλά και άξιες για γέλια και για κλάμματα.

Α. Ρίκαρντ

‘Η Μόδα είναι ένα μπιογάτισμα, από εκείνα που μεταχειρίζεται κανείς για να μασκάρει τις άποκρηές.

Ρόσεβρουμ

‘Ο έρωτας των γυναικών προς τη Μόδα, στην οποία ύποδουλώνονται ή γυναίκες, είναι ένα πράγμα τελείως περιττό κι άνοητο, γιατί ούτε το σώμα, ούτε το πρόσωπο, ούτε η φυσιολογία αλλάζουν μαζί με το ντύσιμο.

Ρουσσώ

‘Η άσχημες γυναίκες είναι εκείνες που βρίσκουν πάντοτε την καινούργια μόδα. Μά το λυπηρόν σχετικώς είναι ότι η άραίες γυναίκες τις μιμούνται από άνοσησία...

Ρουσσώ

‘Η Α. Μ. ή Μόδα άποδρακόνει όλες τις ύπηκούς της.

Μίς Έδγούσαρδ

‘Η τίμιες γυναίκες, που ακολουθούν την μόδα, και προσπαθούν να μιμηθούν τους πρόπους και τα άκκίσματα που δεν τους ταίριαζουν, δίνουν έτσι άφορητή μόνες τους να ύποψιασθή κανείς την σταθερότητα της άρετης των.

Λαβουίς

Κάθε μία γυναίκα πρέπει να νύνεται και να χτενίζεται με άπλότητα. Έτσι, αν είναι ύμορφη, άποκτά περισσότερα θέληγτρα και μεγαλύτερη χάρι. Αν είναι πάλι άσχημη, δεν χτυπάει περισσότερο στα μάτια του κόσμου ή άσχημία της, με τη χτυπητή αντίθεσι της φροντισμένης και φανταχτερής τουαλέττας της.

Κα Νέκκερ

ριχταν μία γρήγορη κι έρευνητική ματιά σ’ όλους τους έμπανιαν κι έβγαιναν από το καφεείο...

Πέρασαν λοιπόν έτσι μερικά δευτερόλεπτα. Τα γκαρσόνια τριγύριζαν άνίμεσα στα τραπέζια και σεβρίριζαν τους πελάτες. ‘Εν’ απ’ αυτά έκανε σε λίγο μία μικρή ύπόκλιση μπροστά του και τον ρώτησε:

—Τί έπιθεμεί ο κύριος;

—‘Ενα γκρόγκ άμερικανών με δυο φέτες λεμονιού και με πολύ λίγη ζάχαρι, του άπάντησε ο άλλοςτε ήθσοποιός.

‘Εκείνη τη στιγμή συνέθε κάτι που δεν το περιμενε κανείς.

‘Ο άστυνόμος λαρέλ χύμηξε κι άρπαξε με τα σιδερένια χείρισ του τον όραπέτη.

—Καντιέρ! Καλώς ώρισε, Καντιέρ!..

Τ’ όνομα του καταδικό άναστάσε τους άλλους άστυνομικούς. Μ’ ένα πήδημα, βρέθηκαν όλοι κοντά στον συνάδελφο τους και πέρασαν τις χειροπέδες στον Καντιέρ...

Καθώς όμως έσπρωγχαν τον κατάδικο προς την πόρτα, ο έπιθεωρητής Μπρεγκιέ ρώτησε δύπιστος τον τυφλό άστυνόμο:

—Μά είσαι θέθαιος, φιλε μου, ότι είναι ο Καντιέρ;

—Άπολύτως βέθαιος!.. του άπάντησε χαμογελώντας ο Χαρέλ. ‘Η μεταμφίσεις του δεν του χρησίμεισε σε τίποτε, άφοδ έγω δεν τον έδλεπα!..

—Και πώς τον γνώρισε τότε;

—‘Απ’ τη φωνή! του άπάντησε θριαμβευτικά ο Χαρέλ. ‘Ενας τυφλός σαν κι έμένα, δεν μπορούσε να γελαστή!..

Κι’ απ’ τα σθυσμένα μάτια του κύλησαν δυο χοντρά δάκρυα χαράς. Έχε καταφέρει να πιάσει και τυφλός άκόμη έναν από τους πιο έπικίνδυνους δολοφόνους του Παρισιού...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μία Βραζιλιανή έφημερίς έδημοσίευσε μία στατιστική, κατή των όποιων από το 1840, που άνεκαλύθη το γραμματόσημον, ως το 1932, έξεδόθησαν εν όλω 61.056 είδη γραμματόσημων σ’ όλο τον κόσμο.

—Στην Εύρώπη, δηλαδή, 19.866 γραμματόσημα, στην ‘Αμερική 16.229, στην ‘Αφρική 12.852, στην ‘Ασία 9.017, στην ‘Ωκεανία 3.082.

—Πρώτη, εν τούτοις, έρχεται η Νικαράγουα, που έχει έκδοσει ως τώρα 1.333 είδη γραμματόσημων. Κατόπι η Κολομβία με 1.062 κι ύστερα η Τουρκία με 1.057.

—Η διώρηξ του Σουές άρχισε να δρώσεται την 25ην ‘Απριλίου 1859 κι’ έτελείωσε τον Νοέμβριο του 1869.

—Έργαζόντουσαν σ’ αυτή 26.000 εργάτες, από την όδηγίαν του Γάλλου μηχανικού Λεσσέφ.

—Η διώρηξ του Σουές έχει μήκος 164 χιλιόμετρα και για ν’ άνοιχθή πετάχτησαν 70 εκατομμύρια κυβικά μέτρα χώματος.

—Σύμφωνα με μία ‘Αμερικανική στατιστική, το μεγαλύτερο πολεμικό πλοίο το έχει η ‘Αγγλία. Είναι το υπερντρώντιον ‘Ρόντνεϊκ, έκτακτικώς 42.000 τόννων.

—Η ‘Αγία ‘Ελένη, το νησι όπου πέθανε εξόριστος ο Μέγας Ναπολέων, είναι ο πλέον σπυγρός τόπος του πολιτισμένου κόσμου.

—Φαντασθήτε ή. παρην κινηματογράφου δεν έχει άποχτήσει άκόμα. Ένας βιβλός κινηματογράφος πάζει ένα κι φορά την εβδομάδα.

—Η μεγαλύτερη διασκεδάσις στην ‘Αγία ‘Ελένη είναι η άφιξις του βαποριού από τον άλλο κόσμο, κάθε δεκαπέντε μέρες.

—Μόλις φτάσει το βαπόρι στο νησι, ή γυναίκες βάζουν τα καλά τους, κατεβαίνουν στην παραλία, φερτάρον με τους άξιοματικώς και τους ναύτες και...κόβουν τα μαλλιά τους στον κουρέα του βαποριού!..

—Έχει όμως και έφημερίδα η ‘Αγία ‘Ελένη. Είναι φύλλο χωριστό, όπου διακυλογραφούνται τα νέα ένα.

—Ένας έγκληματίας, που θανατώθηκε με την ήλεκτρική πολυθρόνα στην ‘Αμερική πρό έτών, σκέφτηκε το έξης, για να μη μάθη ή κόρη του το φριχτό του τέλος:

—Έγραψε στη φυλακή καμιά είκοσαριά τριμερώτα γράμματα στην κόρη του, που βρισκόταν στην ‘Αγγλία, και παρακάλεσε τον διετηγόρο του να στέλνει κάθε χρόνο στα γενέθλιά της κι’ από ένα γράμμα, με την άνάλογη ήμερομηνία.

—Έτσι η κόρη του ένοιμξε πως ο πατέρας της ήταν στην ‘Αμερική, μέχρις ότου κάποιος κοχθισός της άποκάληνε την άπαίσιά άληθεια.

—Ένας φιλόδησπος στη Γαλλία άφησε, πεθαίνοντας, την περιουσία του για να ιδρυθή μία λέσχη για τους άνδρες που είναι φτωχία, είτε από άλλην αίτια, είτε από άνοσησία, κ.λ.

—Για κείνους δηλαδή που είναι από φτώχεια, είτε από άλλην αίτια, δεν είναι σέ θεσι να παντρευτούν, για τους χήρους που δεν έχουν παιδιά, για τους ορφανούς, κ.λ.

—Για να περσίω ένας φοιτητής στο Παρίσι περιωρισμένα χρειάζεται 1.150 φράγκα το μήνα κατ’ έλάχιστον όρον. Χωρίς όμως τα ρούχα του, τα βιβλία, κ.λ.

—‘Ο έλέφας, το μεγαλύτερο και δυνατώτερο ζώο της γής, φοβάται, ρέθει, τι νομίζετε ; το ποτινα.

—Μπορώ σ’ ένα ποτινα, τρέπεται εις άτακτον φυγήν ο έλέφας, που άντιμετωπίζει άφοβα λιοντάρια, τίγρεις και πάνθηρες...

—Για να έξηγήσουν το παράδοξο αυτό οι φυσιοδίφαι, ύποθέτουν πως τα ποτινια που ζουν στα δένδρα διαγκόνουν την προσοκασία του έλεφαντός, όταν ψήχνω άνίμεσα στα φύλλα για καρπούς.

—Οι ‘Ινδοί μεταχειρίζονται τας έξης μεθόδους, για να αναγκάσουν έναν κατηγορομένο να πη την άληθεια:

—Του δίνουν να βάλει στο στόμα μερικούς κόκκους άμοις ριζιού κι’ αν όταν τους βγάλη έστω και ένας δεν είναι μοισκεμένος, θεωρείται ένοχος, γιατί νομίζουν ότι ο φόβος και η συναισθησι της ένοχής του τοδ στεγνώνουν την γλώσσα και τον ούρανισμο.

—Άλλους πάλιν κατηγορομένους τους αναγκάζουν να όρασιούον, βοτώντας το δάχτυλό τους σ’ ένα δοχείο γεμιστό νερό του ποτιαιού Γάγγη. Πρωτιούον δε οι όρασιόμενοι να θανατωθούν, παρὰ να πούν ψεύματα κατὰ τον φοβερόν αυτόν όρο.

—Αν ο κατηγορομένος, τέλος, έχει παιδιά, τον ύποχθρονουν να όρασιθή βάζοντας το χέρι του στο κεφάλι των παιδιών του. Όποτε και πάλιν αναγκάζεται να πη την άληθεια.

—‘Ο λόρδος ‘Αδμιοου, που πέθανε πρό όλίγων έτών, είχαν έξημερώσει μία σφηκα.

—Την είχε πιάσει σε μία έκδρομη του στα Πνεηναια και λίγο-λίγο, ταίζοντάς την ζάχαρι και μελι, την ήμέρεψε.

—Από τα ζώα που ζουν σήμερα στη γή, η φάλανα είναι το μεγαλύτερο και βαρύτερο.

—Από τα χερσαία ζώα, το βαρύτερο είναι ο έλέφας, που φτάνει να έχη βάρος 5 τόννους (4.000 όκάδες περίου).

—Κατόπι έρχονται ο Ιπποπόταμος και ο ρινόκερωος, με μέγιστον βάρος 2 τόννους.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

